

νύφοντες τὸ βλέμμα σας στὸν οὐρανὸν ἀντὶ νὰ κυττάζετε γύρω σας, καὶ ἡθέλετε πεισθῆ ὅτι ἡ πατρίς σας δὲν εἶναι προτιμοτέρα.

Ἐτοιώδην δοὺς, ὅστις πολὺ ἐταξεῖ δευός καὶ πολὺ παρετάποδε τὸν οὐρανόν.

— Ναι, ἐξεκραδύθησεν δὲ Κινέζος, ἡ κενοδοξία καὶ τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι γεννήματα τοῦ ἑγιώδου. Οἱ ἀνθρωποι πορεύονται μετὰ τοῦ Θεοῦ ὡς πορεύονται καὶ μὲ τὸν ἥλιον. Οἱ κιθεῖς ἡθελε νὰ ἔχῃ ξεχωριστὰ ἔνα Θεόν διὰ μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἡ τούλαχιστὸν διὰ τὴν πατρίδα του. Κάθε λαὸς ἡθελε νὰ βάλῃ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, διὰ πολυτιμότερον τοῦ κόσμου! Άλλὰ καμία τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ συναγωνισθῇ μετ' ἑκεῖνης ποὺ δὲ θεός ὁ Ἱδιος ἔκτισε, διὰ πολὺν κόλπον αὐτῆς εἰσέρχωνται δῆλοι, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν. "Ολοὶ αὗτοὶ οἱ Ναοὶ εἶναι κτισμένοι καθ' ὅμοιωσιν τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Κάθε ναὸς ἔχει τὰς εἰκόνας του, τὰς βιβλίους του, τὰ λειδά σκεύη του, τοὺς λερεῖς του. Άλλὰ ποῖος ναὸς εἶναι μιᾶς τόσον ἀπεράντου ἐκτάσεως, ως δὲ ὠκεανός; Ποῖος βωμός, ὑψηλότερος τοῦ στερεώματος; Φωταψία λαμπροτέρα τῆς τοῦ ἥλιου. τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων; Εἰκόνες ως αἱ

τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των; Ποῖος κῶδιξ ὑπάρχει ἀγνότερος τῶν διδασκαλιῶν ποὺ ἔντυπωθησαν στῆς καρδιᾶς; Ποῖον θυσιαστήριον ἔχει τόσην εὐωδίαν ἀρωμάτων δῖσην ἔχει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλούτον; Ποῖος βωμός δύναται νὰ ἔξιδωθῃ πρὸς μίαν ἀθώαν καὶ καθαρὰν καρδίαν;

— "Οσον περισσότερον ὑψώνεται ὁ ἀνθρωπός, τόσον περισσότερον καταλαμβάνει τὶ εἶναι Θεός, καὶ μνωρίζων αὐτόν, ἀκόμη περισσότερον πάνομάζει εἰς αὐτόν, προσπαθῶν νὰ τοῦ ὄμοιάζῃ εἰς τὴν καλοδύνην καὶ τὴν εὔσπλαχνίαν του.

— "Οποιος λοιπὸν βλέπει τὸν ἀληθινὸν ἥλιον τοῦ κόσμου, δὲν ἔπειπε ποτὲ νὰ κατηγορῇ ἑκεῖνον δῆστις βλέπει μόνον σιδερωδὸν του, μίαν ἀκτῖνα τοῦ ἴδιου ἥλιου, οὔτε νὰ κατηφονῇ τὸν δυστυχῆ ἀπιδόν τυφλόν, τὸν ὅποιον δὲν θὰ φωτίσῃ πλέον κανένα φῶς!

— "Ἐτοι ώμιλοσεν δὲ Κινέζος, στὸν καθεδὴ τοῦ Σουράτ. "Ολοὶ ἔσιωποιαν καὶ ποτὲ πλέον εἰς ἑκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἔγεινε συζήτησις περὶ θεοποκείας.

L. TOLSTOI

Μετέφρασε Γιάννης Καμβανέλλης

ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΖΑΡΙΑ

Ν ἀπὸ τὰ πάγκαλα ἀνοιξικάτικα δειλινά, ποὺ αἱ ἀθηναϊκαὶ δύσεις παρουσιάζουν τὴν πλουσιωτέραν ποικιλίαν τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων, μεταβάλλουσαι τὸ γαλανόν μαξοτερέωμα εἰς πίνακα γοητευτικὸν μεγαλοφυκντάστου ζωγράφου, ἐμπνέοντα τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα εἰς τὴν ψυχήν, τὴν ὅποιαν πληροῦν ἀπὸ ῥέμβην μεθυστικήν, εὑρέθην εἰς τοὺς Στύλους διποιητής, διψῶν ν' ἀπολαύσῃ ἰδιανισμοὺς καὶ ὄνειρα, γεννωμένων κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ λυκόφωτος ἀπὸ τὴν ἔκστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν βυθίζει ἡ προσήλωσις πρὸς τὴν καλλονὴν τοῦ λειπούσηματος τῆς ἡμέρας...

Τὸ βλέμμά του, περιφερόμενον μετὰ θέμβους ἀνὰ τὸ πανόραμα, ὅπερ ἔξειλισσετο γύρω τού, ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἵδιωσεων τοῦ λυκόφωτος εἰς τὸ κυανοῦν βάθος τοῦ Σαρωνικοῦ, καθίστατο διερμηνεύεις τῶν θαυμασίων εἰς τὴν ψυχήν, ἥτις ἐνθουσιωδῶς ἐπλαστούργει εἰς ἀρμονικοὺς στίχους τῆς μαγείας τὸν ὄμνον, ὅτε διέκρινε διαστίζον τὸ ὄσω γραφικὸν τόσῳ καὶ ἔρημον ἐκεῖνο περιβάλλον ζεῦγος θητῶν, ἐρχόμενον νὰ ταπεινωθῇ καὶ αὐτὸ πρὸ τοῦ ἀφθάστου φυσικοῦ μεγαλείου.

Μολονότι δισανασχετήσας, διέτι διεκόπετο τοιοτοτρόπως ἡ ῥέμβη του εξήταξε μὲ ὅμμα ἐρευνητικὸν τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο καὶ μετ' ὀλίγον

ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνδρὸς φίλην φυσιογνωμίαν.

Πρὸ τῆς ἀντιπικρόδου τὸν ἔχαιρετισε προσηγῶς καὶ ἥτο ἔτοιμος ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνὰ τὰς ἀτέρμονας σφαιραὶς τῆς ἱδέκας ῥεμβώδη τῆς φυντασίας του περιπλάνησιν, δῆσαν δὲ φίλος του τὸν ἀνεκάλεσε:

— Καὶ τὶ γίνεσαι, Γιωργάκη; ἔλα νὰ σου συστήσω καὶ τὴν κυρίχν μου!!

Ἐπηκολούθησε θερμὴ σύστασις καὶ θερμότερος χαιρετισμός.

Ἄλλ', ἥδη μὲ τὸ ἐταντικόν του ἐκεῖνο βλέμμα περιεργάζόμενος τὸ ἀρτισύστατον θῆλυ ἥσθινετο γοητείαν ὀλονέν αὔξουσκη, δέσμευμάχλοκοτον, καὶ τὸ θέμβος του πρὸ τῆς καλλονῆς τοῦ ἐμψύχου αὐτοῦ ἴσοφάριζεν ἥδη τὸ θέμβος ποὺ εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ προσηλώσει πρὸς τὸ καλλος τοῦ ὑπερόχου ἀψύχου περιβάλλοντος.

Ο γύρω μαχευτικὸς κόσμος περιεστέλλετο, κατὰ τὴν ἀθάνατον ῥῆσιν—ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὥραίκας καὶ ἡπρὸς ἐκεῖνα ἀφωνος λατρεία ὠγκοῦτο καὶ συνεκεντροῦτο εἰς τὴν περιστολήν του.

Τὸ ἥσθινθη καὶ ἐκείνη ἀρχαγε; ὁ ἡλεκτρισμός, οὖτινος ἡ διάχυσις ἐδέσμευσε τὸν ποιητὴν προύκάλεσαν διοίαν διάχυσιν τοῦ ἐτερωνύμου στοιχείου τοῦ πυρ ἀυτῷ συσσωρευμένου;

Ἐγινεν ἀνταλλαγὴ ἡλεκτρικῶν ῥευμάτων ἀλληλεκκένωσις ἡλεκτρικῶν συμπυκνωτῶν;

MAKEΔONIA

Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου κατέδειξεν, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγράφετο ἡ πρώτη λέξις μυθιστορήματος, τοῦ ὅποιου κεφάλαια ὀλόχληρα ἐτροφοδότησαν ἀφθόνως δὲ "Ἐρως, ἡ Ζωή!"

* * *

Ἄπογευμα καὶ πάλιν, ὅμως χειμωνιάτικο, μὲ τὸν οὐρανὸν σκεπασμένον ἀπὸ νέφη μολυβδόχροα, τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀποπνικτικήν, μέσῳ τῆς σιγῆς, τῆς διακοπτομένης μόνον ἀπὸ τὰ περίτρομα κελαδήματα πτηνῶν, προαιθανομένων θύελλαν.

Θύελλα εἰς τὴν φύσιν, θύελλα εἰς τὰς ψυχάς, εἰς τὸ περιβάλλον καὶ τὰ περιβάλλομενα.

Νέος συνεργάτης εἰς τὸ μυθιστόρημα, αὐτὸς ἀρχικὸς αἴτιος, ἔρχομενος νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τὴν σφραγίδα του, μὲ ἐν ἀπότομον πρωταγωνίστημα, μέσῳ τῶν ἀρχῆθεν δρῶντων προσώπων τὰ ὅποια παραβιάζονται αἰσθήματα φιλίας καὶ ἵερα πρὸς τὴν παστάδα καθήκοντα, τονίζουν ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ἀνομίας διθύραμβον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ξανθομάλλου θεοῦ.

...Εἰς τὸ δωμάτιον του κλεισμένος δὲ ποιητὴς μὲ τὸ στῆθος σταίνει ὑπὸ τὴν πνιγμότητα τοῦ περιβάλλοντος, μάτην προσπαθεῖ νὰ συμπληρώσῃ ἐν τούτῳ πρὸς ἐκείνην.

Θέματα τῶν Βουλγάρων

Αἱ ἀλλοτε δεσμευμέναι εἰς τὴν γραφιδά του ἀρμονίαι τῶν στίχων, δραπέτιδες τὸ ἀπόγευμα αὐτό, δὲν ἡνάδουν νὰ κατέλθουν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς πέννας του, καὶ τὸ ποίημα πασέμεινεν ἀνέπηρον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐνῷ δὲ οὐδέποτε ἡγωνία εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ στιχουργοῦ.

... Η θύρα ὑπηνοίχθη σιγαλά καὶ παρέσχε δίοδον εἰς τὸν φίλον τοῦ ποιητοῦ, εἰς τὸν σύζυγόν της, τὴν Νέμεσιν.

Προαίσθημα ἀλγεινὸν διέσχισεν ὡς ἀστραπὴ τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἡ εμφάνισις ἐκείνη προσέλαθε δι' αὐτὸν τὴν ὅψιν Ἐρυννούς τιμωροῦ τῶν ἀσεβῶν ἐρώτων του.

Παγετῶδές τι προσίμιον ἐσκέφθη, ἀλλ᾽ ἀρφάτεροι ἀπέκρυπτον μετὰ κάπου τὴν πιέζουσκν αὐτοὺς ἀγωνίαν.

Ἐπὶ τέλους δὲ σύζυγος καταβάλλων ὑστάτην προσπάθειαν νὰ κυριαρχήσῃ τῆς κυματινόμενης εἰς πέλαγος ἀλγούς καὶ ἀγανκητήσεως ἐπὶ τῇ ἐπιγνώσει τῶν ἀνοσίων ἐρώτων, ψυχῆς του, ἥρχισε:

—Περιττὸν νὰ μοῦ ἀντιτείνῃς εἰς δέ, τι θὰ σου εἶπω. "Ἔχω πλέον πληρῆ γνῶσιν τῶν ἐρώτων σου μὲ τὴν Λουκίαν, τῶν ἐνόχων αὐτῶν ἐρώτων, μὲ τοὺς δόποιους κακτειργάσθητε τὴν εἰσχύνην μου.

Διεκόπη ούπο τῆς συγκινήσεως, ἀλλ' ὀμέσως δεσπόσας ἔκυρος καὶ ἀποπνίγων ἐπικειμένην τοῦ ἀλλου διαμαρτυρίαν, ἔξηκολούθησεν:

— Δέν σὲ ἀδικῶ, διότι γνωρίζω, διὰ τὴν ἀγαπήν, ὅσον καὶ ἔγω, αὐτήν, ἡ ὄποια ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἀκουσίως νὰ ἔλκῃ ὅπισθεν τοῦ ἀρματος τῆς καλλονῆς της κάθε λάτρην τοῦ δώραίου, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ ἀνέχομαι, ὅπως, πιστεύω, οὕτε σὺ ἐμὲ πλέον. Ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὴν Λουκίαν, ὥστε δὲν θὰ ἡδυνάμεθα πλέον νὰ διατελῶμεν ἐν ἐπιγνώσει ἀνταπκι-
τηταί... Ἀποστρέφομαι ἔξι ἀλλου τὰς λύσεις ἐκείνας τὰς θορυβώδεις τῶν οἰκογενειακῶν δρα-
μάτων, αἱ ὄποιαι διασύρουν τὴν ὑπόληψιν πε-
ρισσότερον ἀφ' ὅσον τὴν εἶχε κηλιδώση ἡ ἀτι-
μία, ἐνῷ ταύτοχρόνως ἐπιταχύνουν πρὸς τὴν
ὅδον τῆς ἀπωλείας τὴν ἀμφιτήσασαν, καὶ
ἀκόμη, μισῶ τὰς μονομαχίας.

«Ως ἐκ τούτου, ἔξηκολούθησε μετὰ δευτε-
ρολέπτων σιγήν, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἐφάνετο ὡσὰν
οὐπὸ τὴν ἐπήρειαν χλωροφορίου, ἥλθα νὰ σου
προτείνω ἄλλην λύσιν, ἢν κατ' ἀνάγκην θ' ἀπο-
δεχθῆς, διὰ νὰ μὴ φθάσωμεν ἐκεῖ ὅπου δὲν
πρέπει.

«Θὰ ἀποφασίσου τὰ ζάρια. Οστις τῶν δύο
μας σχηματίσῃ τὸ μεγαλείτερον ἄθροισμα, θὰ
ἀποθάνῃ, ἀλλὰ διὰ τρόπου ἀσφαλοῦς καὶ σι-
γηλοῦ.

«Ἐγω ἔδω—καὶ ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ
ἔσωκαρδίου του μικρὸν φιλάδιον πλῆρες ἀχρόυ
ὑγροῦ—ἴκκνάς σταγόνας δραστικοῦ δηλητηρίου,
αἵτινες πινόμεναι ἐπιφέρουν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν
γλυκύν ἀλλ' ἀναπόφευκτον θάνατον, καθιστα-
μένης ἀδυνάτου πάσης διασωστικῆς παρεμβά-
σεως καὶ μὴ διασωζομένων μετέπειτα πειστι-
κῶν δηλητηριάσεως ἔχειγγυῶν...

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Θῦμα τῶν Βουλγάρων

«Ο ἐπιζήσας θὰ μεταβῇ παρὰ τῇ Λουκίᾳ, ώσκνει οὐδὲν εἶχε συμβῆ, οὐδὲ θὰ τῆς κάμης καν λόγον περὶ τῶν προηγηθέντων».

Ἐδῶ ἡ φωνή του ὑπέτρεμε πάλιν· μόλις ἡδυνήθη γὰρ προλάβη τὸ κύλισμα δακρύων ἐπιφανέντων εἰς τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων του.

Ο ἄλλος δὲν ωμίλησεν. Ἡτο τόσον ἀπότομον τὸ κατακρήμνισμα τῶν βωμῶν του ἰδανικοῦ του, εἰς τὸ ὅπιον εἶχε συμπεριληφθῆ αἰθερία πλέον καὶ ἔξηγνισμένη καὶ ἡ ὅλη, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὅλων αὐτῶν οὕτε λέξιν ἡδυνήθη ν' ἀρθρωσῃ.

Ἐλασθε τὸν πῖλόν του καὶ ἔξηλθον ἄφωνοι κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ πλησιέστερον καφενεῖον.

— “Ενα τάξι !

Μετ' ὀλίγον ἐκομίζετο τὸ στενόμακρον κυτίον καὶ ὁ σύζυγος ἔρριπτε πρῶτος τὰ ζάρια.

— “Εξη, τρία, εἴπε μὲ φωνὴν σπηλαιώδη.

— Τέσσαρα, πέντε, ἐψέλισε μετὰ μίαν στιγμὴν δ' ἄλλος.

Καὶ προσέθηκεν ἀμέσως :

— Τόσον τὸ καλλίτερον· δέν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐπιζήσω μὲ τὸ φάσμα σου αἰώνιον βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου.

“Επαιξαν μίαν παρτίδα καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ποιητοῦ, ὃπου ἔπιον ἀμφότεροι ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ φιαλιδίου

Ρ. Σ ΠΑΡΙΣΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

κογετο μία συμφωνία γλυκεῖα μονότονος, πνιγομένην ως ἐκ τῆς ἀποστάσεως. Ἡτο ἔνα μικρὸν δργανέτο, παραπονιάρικο, τὸ ὅπιον ἐπανελάμβανε πάντοτε τοὺς ιδίους ἥχους. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μακρῶν νυκτῶν ἡκούετο κάθε τόδον τὸ διαινγές τραγοῦδι ἐνὸς μικροῦ πτηνοῦ, τὸ δόπιον ἐπανελάμβανε καὶ αὐτὸ ἐκείνην τὴν μελωδίαν. Μόλις ἕκρουσα εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, τὸ δργανέτο ἐπαυσεν. Εὔθυς ή θύρα ἦνοιχθη καὶ μία μικρὰ γραῖα παρουσιάσθη.

Τὰ βήματά της, διὰ νὰ πλανιάσῃ, δὲν ἔκαμαν τὸν παραμικρὸν θόρυβον.

Με ἡρώτησε τι ἥθελα. Εἶχε μίαν φωνὴν γλυκεῖαν καὶ καθαράν. Όμιλει ἀγάλι καὶ ἔφαινετο ως νὰ ἐκπαίζει διὰ νὰ εἰπῃ δλίγας λέξεις.

Εἶπα εἰς αὐτήν, ὅτι ἔνας φίλος μου ἐπειθύμει νὰ ἀγοράσῃ τὴν οἰκίαν, ἥμπον δὲ ἐπιφορτισμένος ἦγὼ νὰ ἔξετάσω τὰ ἐντός.

— Κοπιάστε μέσα, μοῦ εἶπε τότε καὶ μὲ ἄφησε νὰ προχωρήσω βαθίζουσα πλανίσιον μου.

“Ἡτο ίσχνή, χαμηλή, μὲ λεπτοτάτην διφύν. Ἐφόρει ἀπλοῦν μαῦρον ἔνδυμα καὶ ἐκάλυπτε τὴν κεφαλήν μὲ ἔνα λευκὸν μάνδηλι. Τὸ μικρόν της πρόσωπον, ξηρὸν καὶ ἔρρυτιδωμένον, ὥμοιαζε μὲ ἔνα μῆλον μαραμμένο.

Μὲ ὠδήγηε εἰς τὰ διάφορα δωμάτια καὶ οἱ μικροὶ πόδες της ἔφαινοντο ως ἔναν ἔχαΐδευον τὸ δάπεδον, τόδον ἐλαφρὰ ἐπάτει. Μία ήσυχα ἀπόλυτος ἐδέσποζεν ἔκει. Τὰ δωμάτια ἥσαν λευκά, πληνμυρισμένα ἀπὸ ἔν λευκὸν φῶς, ἐν ἀγνόν, ὡραίον φῶς, πλῆρες ζωῆς. Μία ἀπόλυτος καθαρίστης ἔφαινετο ως νὰ σου ἔκαμνε διάθεσιν νὰ κατοικήσῃς ἔκει.

Καὶ ή φωνὴ τοῦ μικροῦ, τοῦ ἀοράτου πτηνοῦ, ως μία ἐλαφρὰ ουσική ἀντήχει εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἔθθανεν εἰς δλας τὰς γωνίσις, ἔθευγε ἀπὸ δλας τὰ παράθυρα.

“Ἐπὶ τέλους εἶδα τὸν μικρὸν μουσικόν. Εύ-

ρίσκετο εἰς τὸ μικρότερον δωμάτιον, ἐν μικρόν λευκὸν δωμάτιον, δμοιάζον μὲ μικρὰ φωλεάν.

‘Απὸ τὸ ἔν μέρες, ἐν μικρὸν κλειδούμβαλον προσκεκολυμένον εἰς τὸν τοίχον καὶ μερικὰ δοχεῖα πληροῦ ἀνθέων, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἥσαν τὰ μόνα ἐπιπλα τοῦ μικροῦ δωματον. Υψηλά εἰς τὸ παράθυρον ἐκρέματο ὁ κλωδὸς τοῦ πτηνοῦ. Τὸ μικρὸν καγαρίνι ἐπῆδα ἐπάνω εἰς τὰ σύρματα καὶ ἐκτύπα τὰ πετρά του μὲ ἐλαφρὰ καὶ ταχέα κινήματα· ἐφαίνενο σὰν μία μικρὰ ψυχὴ ή δόπιοι ἔζητε νὰ πετάξῃ. Εάν κηδεύε τὸ παρατηρήσῃ κανεὶς συνεχῶς ἐφαίνετο σὰν μία μικρά, χρυσῆ σκιὰ εἰς τὸ φῶς τοῦ ήλιού· τόδον ταχέως ἐπῆδα.

— Τι ὠραῖο καναρίνι; εἶπα.

‘Η μικρὰ γραῖα ἐμειδίασε μὲ ὑπεροφάνειαν καὶ μοῦ ἀπέντησεν

— Καὶ ή συμφωνία εἶναι ωραία. Εἶναι ή προσθήλης μελωδία εκείνου...:

Καὶ διὰ τῆς μικρᾶς ίσχνῆς χειρός της ἔδειξε μίαν εἰκόνα κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀχρωμον ὡς ἐκ τῆς παρθόδου τοῦ χρόνου.

‘Ἡτο ἔνας μικρὸς γέρων παχὺς καὶ μειδιῶν.

— Τὸν ἐγνωρίσατε; μὲ ἥδωτησε.

— “Οχι, καθόλου.

‘Η μικρὰ γραῖα ἐφάνη σκανδαλισθεῖσα ἐκ τῆς ἀγνοίας μου.

— ‘Ἡτο δὲ μακαρίτης σιζυγός μου, δὲν συνθέτης Γαλάσσι. Γνωρίζετε... συνέθεσε τὴν “Ἄδα” ἔνα ἔργον ὑπερδόχου ἐμπνεύσεως.

‘Ἀλλοίμονον! Τὸ ἔργον δὲν πό το εἰς ἐμὲ περισσότερον γνωστόν ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην.

Τὴν ἡρώτησα ποὺ παρεστάθη ἡ “Ἄδα”.

— Δὲν παρεστάθη οὐδέποτε, ἀπόντησεν ή μικρὰ γραῖα, δὲνυθέτης ἔλεγε δτε ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ εύηρ δοιδούς πού νὰ τὸν ίκανοποιήσουν. “Ἐπαιξε πάντοτε τὰς μελωδίας δ μακαρίτης, πάντοτε ἔκει, εἰς τὸ πιάνο. Ω πόδον ωραία!

‘Η μικρὰ γραῖα παρετήρει τὴν φωτογραφίαν τοῦ συζύγου της καὶ ἔφαινετο ως νὰ ἀπέτεινε πρὸς αὐτήν τοὺς ἐπαίνους, ἔρυθριδσα ἐξ ὑπεροφάνειας. ‘Ἡτο δι' αὐτήν ἀκόμη ζωντανὸς ὅπως κατὰ τὰς ωραίας ημέρας δταν, εἰς τὸ μι-